

hyväksymispäivä

arvosana

arvostelija

Paikalliset hajautetut verkkoalgoritmit

Mika Laitinen

Helsinki 10.4.2011

HELSINGIN YLIOPISTO

Tietojenkäsittelytieteen laitos

Tiedekunta — Fakultet — Faculty		Laitos — Institution — Department	
Matemaattis-luonnontieteellinen tiedekunta		Tietojenkäsittelytieteen laitos	
Tekijä — Författare — Author			
Mika Laitinen			
Työn nimi — Arbetets titel — Title			
Paikalliset hajautetut verkkoalgoritmit			
Oppiaine — Läroämne — Subject			
Tietojenkäsittelytiede			
Työn laji — Arbetets art — Level		Aika — Datum — Month and year	Sivumäärä — Sidoantal — Number of pages
		10.4.2011	12 sivua + 0 liitesivua
Tiivistelmä — Referat — Abstract			

Sisältö

1	Johdanto	1
2	Hajautettu laskentamalli	2
2.1	Porttinumerointimalli	4
2.2	Tunnistenumeromalli	6
3	Verkon kolmiväritys	6
4	Tutkimuskohteita ja päätelmiä	9
	Lähteet	11

1 Johdanto

Monet tietojenkäsittelytieteessä vastaan tulevat ongelmat ovat luonteeltaan sellaisia, että yksi laskentayksikkö, jolle on annettu kaikki tieto ongelmasta, voi luontevasti löytää ratkaisun sopivalla algoritmilla. Kaikki ongelmat eivät kuitenkaan ole helppoja yksittäisten laskentayksiköiden ratkaistaviksi. Varsinkin suurikokoisia ja monimutkaisia verkkoja, kuten Internetiä tai suuria sensoriverkkoja, on vaikeaa tai mahdotonta hallita yhdellä kaikkitietävällä laskentayksiköllä [KMW06]. Mikäli verkon tietomäärää ei voida käsitellä keskitetysti, voidaan käyttää paikallisia hajautettuja verkkoalgoritmeja, joissa verkon osat ratkaisevat itseään koskevia osaongelmia vain paikallista tietoa hyödyntämällä.

Paikalliset algoritmit ovat algoritmeja, joissa jokaisella verkon alueella on käytössään vain rajallinen määrä tietoa ympäristöstään. Paikalliset algoritmit toimivat verkoissa, joiden jokainen solmu esittää prosessoria. Näiden verkkojen kaaret kuvaavat prosessorien välisiä välittömiä kommunikointiyhteyksiä. Verkon solmujen asteluvut ovat rajoitettuja, eli jokaisella prosessorilla saa olla vain äärellinen määrä yhteyksiä muihin prosessoreihin [NS95].

Paikalliset algoritmit poikkeavat ohjelmoinnille tyypillisestä ajatusmaailmasta — sen sijaan, että ohjelmoitaisiin yksittäisiä prosessoreita, ohjelmoidaan verkkoja. Verkoissa tehokkaasti ratkeavat ongelmat poikkeavat usein merkittävästi yksittäisillä prosessoreilla tehokkaasti ratkeavista ongelmista. Esimerkiksi pienimmän virittävän puun löytäminen on paikallisille algoritmeille mahdotonta, mikäli sen alussa saama tieto on rajallista. Sen sijaan paikalliset algoritmit voivat kyetä ratkaisemaan hyvin tehokkaasti sellaisia ongelmia, joissa paikallisen ratkaisun oikeellisuuden osoittaminen ei ole hankalaa. Esimerkiksi solmuväriytyksen oikeellisuuden osoittaminen on paikallisesti helppoa, sillä on yksinkertaista tarkistaa, että kaikkien naapurisolmujen väri poikkeaa omasta väristä [NS95].

Paikallisilla algoritmeilla pyritään tyypillisesti ratkaisemaan ongelmia hyvin suurissa verkoissa, sillä paikallisten algoritmien aikavaatimukset kasvavat usein hyvin hitaasti verkon koon funktiona, ja toisinaan ongelmat voidaan ratkaista jopa vakioajassa [Suo11]. Mikäli nopeaa tarkan vastauksen antavaa paikallista algoritmia ei ole mahdollista kehittää, on usein kuitenkin mahdollista kehittää nopea paikallinen algoritmi approksimoimaan oikeaa tulosta. Varsinkin hyvin suurten verkkojen tapauksessa hyvä approksimaatio on usein lähes yhtä arvokas kuin optimaalinen ratkaisu.

Usein suurissa verkoissa kommunikaatio solmujen välillä on huomattavasti hitaam-

paa kuin operaatiot itse solmujen sisällä. Esimerkiksi suurissa sensoriverkoissa yhteyden muodostaminen ja tiedon siirtäminen kahden sensorin välillä on hidas operaatio. Tästä syystä paikallisten algoritmien aikavaativuusanalyysissä ollaan kiinnostuneita vain prosessorien välisten kommunikaatiokierrosten määrästä [Lin92]. Perinteiseen aikavaativuusanalyysiin verrattuna ero on merkittävä, sillä kommunikaatiokierrosten väleissä prosessorit voisivat teoriassa tehdä minkä tahansa äärellisen määrän työtä vaikuttamatta aikavaativuuteen.

Verkkojen ohjelmointi ajamalla samaa algoritmia jokaisessa verkon solmussa on mielenkiintoinen lähestymistapa myös siksi, että tällaista laskentamallia ei tunneta vielä kovin hyvin. On kuitenkin olemassa viitteitä, että joihinkin tiettyihin ongelmiin hajautettu laskentamalli voisi soveltua paremmin kuin aiemmat olemassaolevat mallit. Esimerkiksi ihmisten aivosolut näyttävät pystyvän tekemään päätöksiä oman tilansa suhteen vain paikallisen tiedon perusteella [KMW06]. Analogia paikallisiin algoritmeihin on huomattava, sillä neuronit voivat olla yhteydessä vain rajalliseen määrään lähistöllä sijaitsevia muita neuroneita. Näiden neuroneiden täytyy keskenäisen kommunikointinsa perusteella päätyä yhteiseen lopputulokseen, joka vaikuttaa ihmisen toimintaan.

Paikallisten algoritmien tutkimus on vielä nuorta, eikä tutkimuksessa ole jumiuduttu tietyille urille, vaan alalla on vielä useita avoimia tutkimusongelmia, jotka poikkeavat parhaimmillaan hyvin paljon toisistaan. Tässä tutkielmassa annetaan yleiskuva paikallisilla algoritmeilla ratkeavista ongelmista sekä hankalista ongelmista. Lisäksi pyritään havainnollistamaan paikallisten algoritmien toimintaa esittelemällä paikallisia algoritmeja yksinkertaisiin ongelmiin.

2 Hajautettu laskentamalli

Hajautettua laskentamallia voidaan käyttää sellaisissa verkoissa, joiden solmuissa voidaan tehdä laskentaa. Mikäli verkon jokaiseen solmuun sijoitetaan prosessori, voi jokainen solmu yrittää ratkaista paikallista informaatiota hyödyntämällä solmun itsensä kannalta relevantteja kysymyksiä.

Hajautetussa laskentamallissa jokaista solmua edustaa prosessori, joka voi kommunikoida naapurisolmujensa prosessorien kanssa. Prosessorien toiminta on jaoteltu laskentaan ja kommunikaatiokierroksiin. Prosessorit vaihtelevat laskentatilan ja kommunikointitilan väleillä. Kun prosessori on päättänyt, että se on laskenut tarpeeksi, se pyrkii saamaan lisää tietoa kommunikoimalla muiden prosessorien kanssa.

Solmut pyrkivät laskemaan omaa osaansa koko verkkoa koskevasta ongelmasta. Kun kaikki solmut ovat ratkaisseet oman osaongelmansa, voidaan muodostaa koko verkkoa koskevan ongelman ratkaisu. Esimerkiksi maksimaalista itsenäistä joukkoa¹ haettaessa jokaisen solmun osaongelma on ratkaista, kuuluuko solmu maksimaaliseen itsenäiseen joukkoon vai ei.

Hajautettu laskentamalli toimii verkoissa $G = (V, E)$, joiden jokaisessa solmussa $v \in V$ on prosessori. Solmussa x sijaitseva prosessori v_x voi kommunikoida solmussa y sijaitsevan prosessorin v_y kanssa jos, ja vain jos on olemassa $e \in E$ siten, että $e = (x, y)$. Prosessorit eivät jaa muistia keskenään, vaan ovat täysin itsenäisiä, ja saavat ajon alussa tietää vain niistä prosessoreista, joiden kanssa ne voivat kommunikoida.

Itse ongelmanratkaisu hajautetussa laskentamallissa toimii siten, että jokaiselle prosessorille annetaan sama paikallinen algoritmi, jota prosessorit ajavat, kunnes ovat ratkaisseet oman paikallisen ongelmansa ja pysähtyneet. Paikallinen ongelma, jota prosessorit ratkaisevat, on prosessorin oma lopputila. Prosessorin lopputila tarkoittaa verkon kannalta sitä tilaa, mitä ratkaisemaan prosessori on osoitettu. Tämä tila on tyypillisesti esimerkiksi sen solmun tila, johon prosessori on sijoitettu. Esimerkiksi verkon väritysongelmissa prosessorin lopputila on prosessorin omalle solmulleen valitsema väri.

Paikalliset algoritmit laskevat saadun tiedon perusteella, onko oma tila ratkaistavissa. Jos algoritmi päättää, että omaa tilaa ei voida vielä ratkaista, se pyrkii saamaan lisää tietoa kommunikoimalla niiden prosessorien kanssa, joihin sillä on yhteys. Kommunikaatiokierrosten rooli on hajautetussa laskentamallissa hyvin suuri — itse asiassa olemme algoritmien aikavaatimuksia analysoidessamme kiinnostuneita vain algoritmien käyttämien kommunikaatiokierrosten määrästä. Tämä tarkoittaa sitä, että prosessorit saavat käyttää rajoittamattoman määrän laskenta-aikaa jokaisen kommunikaatiokierroksen välissä. Lisäksi kommunikaatiokierroksen aikana siirrettävän datan määrää ei ole rajoitettu.

Mikäli prosessorit voidaan erottaa toisistaan esimerkiksi tunnistenumeroilla, voidaan kaikki ongelmat ratkaista ajassa $O(\text{diam}(G))$, jossa $\text{diam}(G)$ on verkon halkaisija. Tässä ajassa kaikille prosessoreille saadaan kommunikoitua koko verkon rakenne. Koska prosessorien käyttämää laskenta-aikaa ei ole rajoitettu, voi jokainen prosessori käyttää tarvittavan ajan ratkaisun löytämiseen, valita oman tilansa, ja lopet-

¹Itsenäinen joukko on verkon solmujen osajoukko, jossa yksikään joukkoon kuuluva solmu ei ole toisen joukkoon kuuluvan solmun naapuri. Maksimaalinen itsenäinen joukko ei ole minkään itsenäisen joukon aito osajoukko.

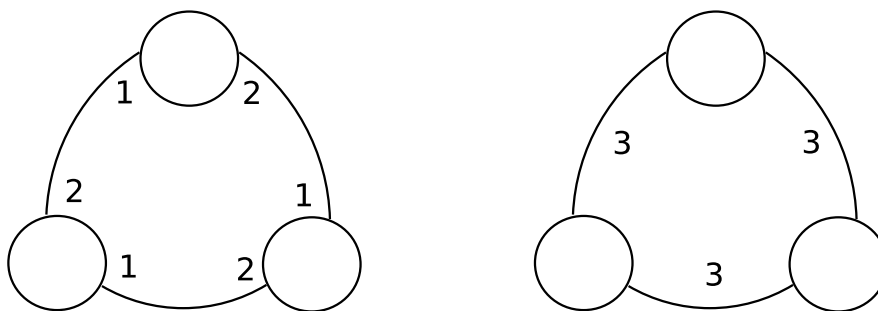
Kuva 1: Havainnollistus paikallisten algoritmien toiminnasta. Jokaisen kommunikaatiokierroksen välissä algoritmi selvittää, onko se saanut tarpeeksi tietoa, jotta se voisi ratkaista oman paikallisen ongelmansa. Mikäli tietoa ei ole vielä tarpeeksi, pyritään seuraavalla kommunikaatiokierroksella keräämään lisää tietoa ongelmanratkaisua varten.

taa algoritmin suorituksen. Tästä syystä yleensä ollaan kiinnostuneita huomattavasti nopeammista algoritmeista, esimerkiksi polylogaritmisesta tai vakioajan vaativista algoritmeista. Linial kutsuu ongelmaa *paikallisesti laskettavaksi*, mikäli ongelma voidaan ratkaista alle $O(\text{diam}(G))$ -ajassa [Lin92].

2.1 Porttinumerointimalli

Suomela mainitsee kaksi mielenkiintoista tutkimuskohdetta hajautetussa laskentamallissa: mitä voidaan ratkaista alle $O(\text{diam}(G))$ -ajassa, mikäli tunnistenumeroita ovat käytössä, ja mitä voidaan ratkaista, jos tunnistenumeroita ei ole käytössä [Suo10a]. Malleista, joissa prosessoreilla ei ole tunnistenumeroita, Suomela mainitsee porttinumerointimallin. Porttinumerointimallissa solmu, jonka asteluku on d , voi viitata sen naapureihin kokonaisluvuilla $1, 2, \dots, d$. Nämä viitenumerot annetaan jokaiselle solmulle ennen algoritmin ajoa. Porttinumerointi on luonnollinen lähestymistapa siksi, että prosessorin täytyy mallin määritelmän mukaisesti voida kommunikoida muiden prosessoreiden kanssa. Koska olemme kiinnostuneita vain deterministisistä malleista, täytyy naapuriprosessorit antaa prosessoreille tietyssä järjestyksessä.

Porttinumerointimalli ei ole kovin vahva malli, ja se pystyy ratkaisemaan vain tietyn-

Kuva 2: Vasemmalla kuva kolmisolmuisesta verkosta, jossa kaikki solmut ovat keskenään symmetrisessä tilanteessa, joten tilanne on porttinumerointimallissa ratkaisukelvoton. Kuvan kokonaisluvut kuvaavat solmujen naapureiden porttinumerointeja. Vastaavasti oikealla symmetrinen tilanne pienimmän virittävän puun ongelmassa, jossa kaikilla kaarilla on samat painot.

laisia ongelmia. Tästä huolimatta porttinumerointimallilla voidaan ratkaista joitain epätriviaaleja verkko-ongelmia. Esimerkiksi voidaan luoda 3-approksimointialgoritmi pienimmän solmupeitteen löytämiseen [PS09], ja löytää pienin virittävä puu, jos milloin kahdella kaarella ei ole samaa painoa [GHS83]. Porttinumerointimallin suurin ongelma on kuitenkin se, että on olemassa paljon ongelmia, joissa voidaan konstruoida ratkaisukelvottomia tilanteita. Tällaisissa tilanteissa porttinumerointimallissa ei ole mahdollista luoda algoritmia, joka kykenisi ratkaisemaan tilanteen.

Kuvassa 2 on kaksi verkko-ongelmaa, joissa molemmissa kaikki verkon solmut ovat keskenään symmetrisessä tilanteessa. Tällöin, kaikkien solmujen ajaessa samaa algoritmia, niiden pitäisi päätyä samaan lopputulokseen. On selvää, että esimerkiksi verkon väritysongelmassa ei ole kuitenkaan suotavaa, että kaikki verkon solmut valitsevat itselleen saman värin. Verkon väritys ei siis ole ongelma, jonka voisi kaikissa tapauksissa ratkaista porttinumerointimallissa.

Symmetrian voi rikkoa satunnaisuuden avulla, mutta on olemassa myös deterministinen vaihtoehto symmetrian rikkomiseen. Uniikkeja tunnistenumeroita käyttämällä ei voida päätyä symmetriseen tilanteeseen [Lin92]. Tunnistenumeroiden käyttäminen on yksinkertainen malli, jossa voidaan ratkaista kaikki ratkaistavissa olevat ongelmat. Tämän vuoksi suuri osa alan tutkimuksesta keskittyy juuri tunnistenumero-malliin.

2.2 Tunnistenumeromalli

Tunnistenumeromallissa jokaiselle prosessorille annetaan uniikki tunnistenumero, jonka avulla muuten symmetrisessä tilanteessa olevat prosessorit voidaan erottaa toisistaan. Kuten aiemmin mainittiin, nyt koko verkon koostumus voidaan siirtää jokaiselle verkon solmulle. Toisin sanoen, mikäli käytetään tarpeeksi aikaa, mikä tahansa ongelma, jolla on ratkaisu, voidaan ratkaista algoritmilla 1. Tämän vuoksi on luontevaa keskittyä tutkimaan ongelmia, jotka ovat paikallisesti laskettavia. Myös approksimaatioalgoritmien löytäminen on kiinnostava tutkimuskohde, varsinkin jos ongelman tarkka ratkaisu ei ole paikallisesti laskettavissa.

Algorithm 1 Algoritmi kaikkien yhdistetyissä verkoissa ratkeavien ongelmien ratkaisemiseen tunnistenumeromallissa

repeat

Kerää kaikki tieto naapuriprosessoreilta.

until Kierroksella ei saatu uutta tietoa verkon rakenteesta.

Ratkaise ongelma oman solmun näkökulmasta.

Valitse solmun lopputila ja lopeta algoritmin suoritus.

3 Verkon kolmiväritys

Hajautetussa laskentamallissa ongelmien ratkaisumenetelmät poikkeavat huomattavasti perinteisempien ongelmien ratkaisussa käytettävistä menetelmistä. Paikallisesti tarkastettavissa olevat ominaisuudet (engl. *locally checkable labelings*), eli esimerkiksi solmu- ja kaariväritykset sekä maksimaaliset itsenäiset joukot ovat ongelmia, joita on helppo lähestyä paikallisilla algoritmeilla. Näissä ongelmissa ratkaisun laillisuus on helppo tarkastaa nopeasti jokaisessa algoritmin vaiheessa [NS95]. Tällöin algoritmin ei tarvitse käyttää suurta määrää kommunikaatiokierroksia yksinkertaisiin ongelmiin, kuten siihen, voiko algoritmin suorituksen jo lopettaa.

Tyypillinen ongelma hajautetussa laskentamallissa on verkon solmuväritys. Solmuvärityksessä ratkaisun laillisuus on paikallisesti tarkastettavissa oleva ominaisuus, sillä on yksinkertaista ja nopeaa varmistaa, että solmun naapurit valitsevat askeleen loppuksi eri värin kuin solmu itse.

Solmuvärityksen soveltuvuudesta paikallisten algoritmien maailmaan kertoo myös se, että monet merkittävät tulokset hajautetussa laskentamallissa liittyvät juuri solmuvärittämiseen. Solmuvärittämisessä onkin monia tutkimuskohteita, esimerkiksi

rajoitettujen verkkojen kolmivärittäminen tai verkon ominaisuuksista, kuten solmujen maksimiasteesta riippuvien nopeiden väritysalgoritmien löytäminen.

Yksi ensimmäisistä tuloksista hajautetussa laskentamallissa on Colen-Vishkinin värien vähennysalgoritmi. Alun perin Colen-Vishkinin algoritmi oli tarkoitettu värien vähentämiseen linkitetyissä listoissa hajautetusti [CV86]. Algoritmi toimii kuitenkin myös paikallisena algoritmina. Algoritmi kuitenkin toimii vain suunnatussa verkossa, jossa jokaisella solmulla on korkeintaan yksi jälkeläinen. Aiemmasta määritelmästä poiketen prosessori a voi siis keskustella prosessorin b kanssa vain, jos on olemassa $e \in E$ siten, että $e = (a, b)$, jossa (a, b) on suunnattu pari. Kuitenkin solmut a ja b ovat *naapureita*, mikäli on olemassa $(a, b) \in E$ tai $(b, a) \in E$.

Solmuvärityksen hyödyllisyys riippuu yleensä käytettyjen värien määrästä. Värien määrän minimointi on useimmiten hyödyllistä, ja verkon väritystä voidaan käyttää muiden ongelmien ratkaisemiseen. Verkon rakenteesta riippuu, kuinka montaa väriä täytyy käyttää, jotta verkko saadaan väritettyä.

Colen-Vishkinin algoritmilla valmista verkon väritystä voidaan askel askeleelta vähentää siihen asti, kunnes verkossa on jäljellä enää kuusi väriä. Suunnatussa verkossa, jossa solmuilla on korkeintaan yksi jälkeläinen, on mahdollista löytää kolmiväritys. Colen-Vishkinin algoritmin löytämästä kuusivärityksestä voidaan päästä kolmiväritykseen vakioajassa käyttämällä algoritmeja, jotka vähentävät verkosta yhden värin kommunikaatiokierrosta kohti [CV86, Suo10b].

Mikäli ongelmaverkko on suuri, emme halua käyttää algoritmeja, jotka vähentävät verkon värejä lineaarisesti kommunikaatiokierrosten määrän suhteen, ellei verkon värien määrä ole alussa hyvin vähäinen. Tunnistenumeromallissa ainoa väritys, mitä voimme alkutilanteessa käyttää, on juuri tunnistenumeroiden muodostama väritys. Alussa siis värien määrä on sama kuin verkon solmujen määrä, joten on selvää, että lineaarinen algoritmi olisi hyvin hidas, ja mikäli se olisi optimaalinen, olisi se aikavaativuudeltaan samaa luokkaa kuin algoritmi 1.

Lineaariseen aikavaativuuteen ei kuitenkaan tarvitse tyytyä, sillä Colen-Vishkinin algoritmi kuitenkin vähentää värien määrää kierroksen i värien määrää c_i logaritmisesti, eli $\log(c_i) = c_{i+1}$. Kierroksella $i + 2$ värien määrä on vastaavasti luokkaa $\log(\log(c_i))$, eli algoritmi vaatii iteroidun logaritmin verran kommunikaatiokierroksia kuuden värin saavuttamiseen. Täten algoritmin aikavaativuus on $O(\log^* k)$, jossa k on värien määrä alussa.

Algorithm 2 Colen-Vishkinin algoritmi

```

while  $c(v) > 5$  do
  if  $v$ :llä on jälkeläinen  $u$  then
    Kysy jälkeläisen  $u$  väriä  $C(u)$ .
    Vertaa omaa väriä  $C(v)$  jälkeläisen väriin  $C(u)$ .
    Etsi binäärimuodossa oikeanpuolimmaisoin bitti, indeksiltään  $i$ , jossa värit
    poikkeavat.
    Valitse uudeksi väriksi  $2 \cdot i + C(v)_i$ , jossa  $C(v)_i$  on nykyisen värin  $i$ :nnen bitin
    arvo, eli 0 tai 1.
  else
    Aseta uudeksi väriksi  $C(v)_0$ .
  end if
end while

```

Määritelmä 1. Solmu x , jonka jälkeläinen on solmu y , valitsee uudeksi värikseen $nc(x, y):n$. Funktion nc arvo määräytyy vertaamalla solmujen x ja y värien binäärimuotoja $x_n \cdot 2^n + x_{n-1} \cdot 2^{n-1} + \dots + x_0 \cdot 2^0$ ja $y_n \cdot 2^n + y_{n-1} \cdot 2^{n-1} + \dots + y_0 \cdot 2^0$, $x_i, y_i \in \{0, 1\}$. Tällöin $nc(x, y) = fi(x, y) \cdot 2 + x_{fi(x, y)}$, jossa $fi(x, y) = i$ siten, että $x_i \neq y_i$ ja i on mahdollisimman pieni. Mikäli solmulla x ei ole jälkeläistä, oletetaan jälkeläiseksi solmu p siten, että $fi(x, p) = 0$. Tällöin solmu x valitsee sen uudeksi värikseen $x_0:n$.

Väite 2. Jos verkko on laillisesti väritetty, solmu a ei voi valita uudeksi värikseen väriä, jonka sen naapurisolmu b valitsee. Näin verkko säilyttää laillisen värityksen jokaisella algoritmin askeleella.

Todistus. Oletetaan, että solmut a ja b valitsevat värikseen saman värin algoritmin askeleen lopuksi. Yleisyyttä menettämättä voidaan sopia, että solmu b on a :n jälkeläinen. Oletetaan, että b :llä on jälkeläinen c , $fi(a, b) = i$, ja $fi(b, c) = j$. Jotta solmut a ja b valitsisivat saman värin, täytyy päteä $nc(a, b) = nc(b, c) \Leftrightarrow fi(a, b) \cdot 2 + a_{fi(a, b)} = fi(b, c) \cdot 2 + b_{fi(b, c)}$. Edelleen seuraa $2 \cdot (fi(a, b) - fi(b, c)) = b_{fi(b, c)} - a_{fi(a, b)}$. Nyt $b_{fi(b, c)} - a_{fi(a, b)}$ voi saada arvoja joukosta $\{-1, 0, 1\}$. Koska $2 \cdot (fi(a, b) - fi(b, c))$ on aina parillinen, on oltava $a_{fi(a, b)} = b_{fi(b, c)}$, ja $fi(a, b) = fi(b, c)$, eli $a_{fi(a, b)} = b_{fi(a, b)}$. Määritelmän mukaan kuitenkin $a_{fi(a, b)} \neq b_{fi(a, b)}$, eli kyseessä on ristiriita, ja alkupe-
räinen väite on tosi. □

Jokaisella kierroksella Colen-Vishkinin algoritmissa jokainen solmu, jolla on jälkeläinen, kysyy jälkeläisensä väriä. Tämän jälkeen solmu vertaa omaa väriään jälke-

läisensä väriin binäärimuodossa, ja etsii sen bitin indeksin, joka kahdessa värissä poikkeaa ensimmäisenä oikealta laskettuna. Tällainen bitti löytyy, sillä naapurisolmujen värit poikkeavat varmasti toisistaan laillisessa värityksessä. Kun bitin indeksi i löytyy, indeksoinnin alkaessa nolasta, valitsee solmu uudeksi väriksi $2 \cdot i + c_i$, jossa c_i on edellisen oman värin bitin i arvo, eli 0 tai 1. Mikäli solmulla ei ole jälkeläistä, se valitsee uudeksi väriksi edellisen värinsä viimeisen bitin, aivan kuin se poikkeaisi olemattoman jälkeläisensä väristä jo bitissä 0.

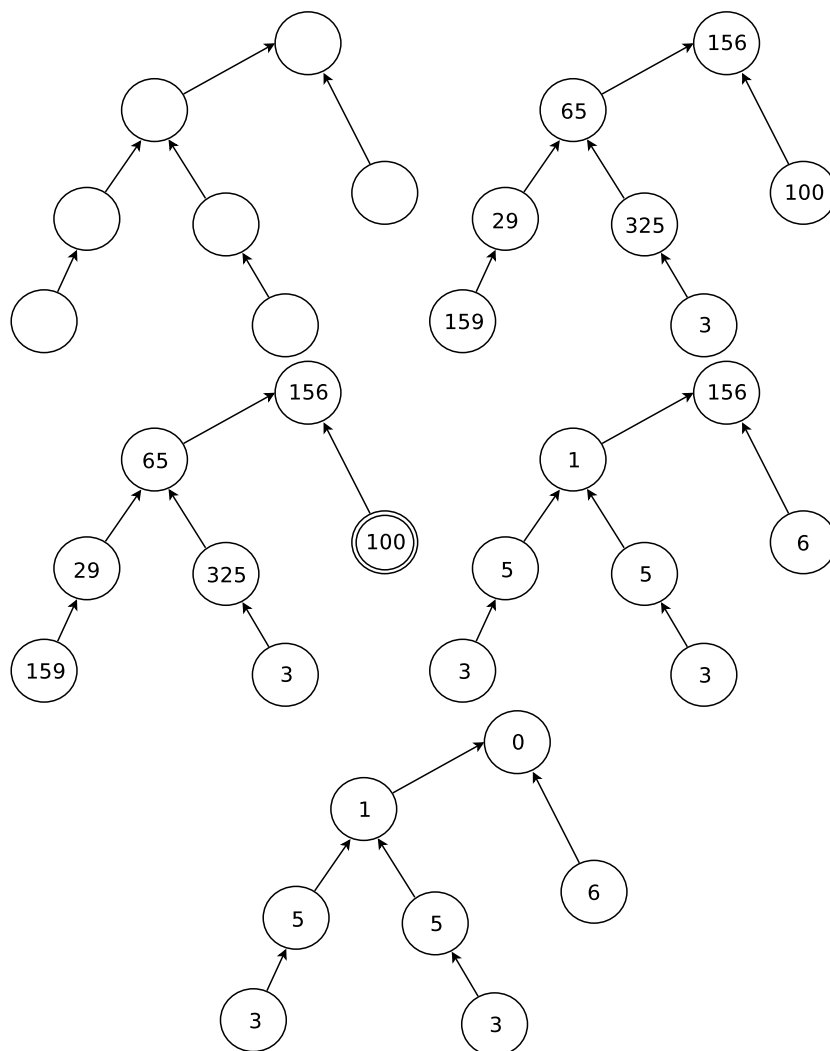
Jotta algoritmi toimisi oikein, täytyy osoittaa, että se säilyttää laillisen värityksen jokaisella kierroksella. Jotta kaksi naapurisolmua a ja b voisivat valita saman värin, täytyy olla $2 \cdot i_a + C(a)_{i_a} = 2 \cdot i_b + C(b)_{i_b} \Leftrightarrow 2(i_a - i_b) = C(b)_{i_b} - C(a)_{i_a}$, jossa i_a ja i_b ovat indeksit, joissa solmujen a ja b värit poikkeavat jälkeläistensä väreistä. Koska yhtälön oikea puoli voi saada arvoja vain joukosta $\{-1, 0, 1\}$, täytyy olla $i = i_a = i_b$, eli $0 = C(b)_i - C(a)_i \Leftrightarrow C(a)_i = C(b)_i$. Näin ei kuitenkaan voi olla, sillä jos a ja b ovat toistensa naapureita, täytyy toisen olla toisen jälkeläinen. Tällöin $C(a)_i \neq C(b)_i$, eli a ja b valitsevat eri värit, ja algoritmi tuottaa jokaisella kierroksella laillisen värityksen.

Colen-Vishkinin algoritmilla ei kuitenkaan voida aina päästä alle kuuden värin, ja algoritmin suorituksen voikin solmussa lopettaa, mikäli valittu väri on välillä 0 – 5. Esimerkiksi jos solmun jälkeläisen väri on 1, ja oma väri on 5, valitaan uudeksi väriksi jälleen 5.

4 Tutkimuskohteita ja päätelmiä

Tässä tutkielmassa kuvattu osuus hajautettujen paikallisten hajautettujen verkkoalgoritmien tutkimuksesta on suppea. Vaikka tässä tutkielmassa on esitelty paikallisia hajautettuja verkkoalgoritmeja teoreettisesta näkökulmasta, ei tutkimusalalla ole varsinaista konsensusta algoritmitutkimuksen teoreettisuusasteesta.

Tässä tutkielmassa on annettu esimerkkejä vain tilanteista, joissa prosessorit saavat tehdä kommunikaatiokierrosten väleillä suuren määrän työtä, eikä prosessorien toisilleen lähettämien viestien kokoja ole rajoitettu. Käytännön sovellutuksissa tällaisia myönnytyksiä algoritmeille ei kuitenkaan voi antaa. Käytännössä toimivan algoritmin olisi syytä tehdä myös kommunikaatiokierrosten väliset laskutoimitukset ripeästi, eikä tietoa voi lähettää suunnattomia määriä. Esimerkiksi algoritmissa 1 jokainen solmu kerää koko verkon rakenteen. Verkon koon kasvaessa tietomäärä voi kasvaa kuitenkin mielettömän suureksi, eikä tiedonsiirto tarvittavalla nopeudella

Kuva 3: a) Suunnattu verkko. b) Suunnattu verkko, jossa jokaisella solmulla on väri. c) Algoritmin suoritus kaikissa solmuissa samanaikaisesti. Solmu, jonka väri on 100, vertaa omaa väriään jälkeläisensä väriin. d) Solmut, joilla on jälkeläinen, ovat vaihtaneet väriä. e) Solmu, jolla ei ole jälkeläistä, on vaihtanut väriä.

välttämättä ole mahdollista.

Monet julkaisut paikallisten hajautettujen verkkoalgoritmien tutkimusalalla ovat esittäneet algoritmeja, joissa käytännön rajoitukset on otettu huomioon. Näissä algoritmeissa on tyypillisesti osoitettu, että lähetettävät viestit ovat kooltaan maltillisia. Lisäksi approksimaatioalgoritmeissa kasvattamalla alussa annetun tiedon määrää voi usein parantaa saavutetun tuloksen approksimaatiotarkkuutta.

Vaikka paikallisten algoritmien tutkimus on ollut teoreettislähtöistä, voidaan jo olemassaolevista komponenteista rakentaa käytännössä hyödyttäviä kokonaisuuksia. Esimerkiksi mobiiliverkoissa hajautettuja paikallisia algoritmeja käytetään jo nykyään, ja muissakin sensoriverkoissa jo olemassaolevia komponentteja voidaan hyödyntää [Urr07]. Yksinkertaisena esimerkkinä voidaan mainita esimerkiksi pienimman virittävän puun laskenta sensoriverkossa siten, että kaaren paino on sitä pienempi, mitä vähemmän energiaa kuluu lähetettäessä tietoa kaaren yli. Näin voidaan ratkaista, mitä yhteyksiä sensoreiden välillä kannattaa käyttää.

Vaikka paikallisten algoritmien tutkimus on vielä nuorta, vaikuttaa siltä, että paikallisille algoritmeille voi löytyä tulevaisuudessa useita käytännön sovellutuksia. Käsiteltävät tietomäärät kasvavat jatkuvasti, ja tietoa hajautetaan jatkuvasti enemmän. Tällöin paikalliset algoritmit, jotka kykenevät parhaimmillaan jopa vakioaikaiseen toimintaan, voivat olla huomattavan arvokkaita työkaluja ongelmanratkaisuun. Aivan kaikkiin ongelmiin paikallisten algoritmien yleistymistä ei kuitenkaan liene realistista olettaa, sillä prosessoriverkon luominen on usein aivan liian suuri prosessi, ellei prosessoriverkkoa ole jo valmiiksi käyttövalmiina.

Lähteet

- CV86 Cole, R. ja Vishkin, U., Deterministic coin tossing with applications to optimal parallel list ranking. *Information and Control*, 70,1(1986), sivut 32–53.
- GHS83 Gallager, R., Humblet, P. ja Spira, P., A distributed algorithm for minimum weight spanning trees. *ACM Transactions on Programming Languages and Systems (TOPLAS)*, 5,1(1983).
- KMW06 Kuhn, F., Moscibroda, T. ja Wattenhofer, R., The price of being near-sighted. *Proc. 17th Annual ACM-SIAM Symposium on Discrete Algorithms*. ACM Press, 2006, sivut 980–989.

- Lin92 Linial, N., Locality in distributed graph algorithms. *SIAM Journal on Computing*, 21,1(1992), sivut 193–201.
- NS95 Naor, M. ja Stockmeyer, L., What can be computed locally? *SIAM Journal on Computing*, 24,6(1995), sivut 1259–1277.
- PS09 Polishchuk, V. ja Suomela, J., A simple local 3-approximation algorithm for vertex cover. *Information Processing Letters*, 109,12(2009).
- Suo10a Suomela, J., Lecture notes, 2010. <http://www.cs.helsinki.fi/u/josuomel/dda-2010/adobe/lecture-1.pdf>. [6.3.2011]
- Suo10b Suomela, J., Lecture notes, 2010. <http://www.cs.helsinki.fi/u/josuomel/dda-2010/adobe/lecture-2.pdf>. [6.3.2011]
- Suo11 Suomela, J., Survey of local algorithms, 2011. <http://www.cs.helsinki.fi/u/josuomel/doc/local-survey.pdf>. [6.3.2011]
- Urr07 Urrutia, J., Local solutions for global problems in wireless networks. *Journal of Discrete Algorithms*, 5,3(2007), sivut 395–407.